

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดระเบียบบริหารราชการของไทยได้ยึดถือแนวทางตามหลักการบริหาร 3 ประการ ได้แก่ หลักการรวมอำนาจ หมายถึงการรวมอำนาจไว้ที่หน่วยการปกครอง ส่วนกลาง คือ กระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ หลักการแบ่งอำนาจ หมายถึง การแบ่งมอบ อำนาจวินิจฉัยสั่งการบางเรื่องให้เขตการปกครอง เช่น จังหวัด อำเภอ โดยมีเจ้าหน้าที่ซึ่ง ได้รับการแต่งตั้งจากส่วนกลางเป็น ผู้ปฏิบัติภายใต้การควบคุมบังคับบัญชาจากส่วนกลาง และหลักการสุดท้าย คือ หลักการกระจายอำนาจ หมายถึง การที่ส่วนกลางมอบหมายอำนาจ หน้าที่บางส่วนให้แก่หน่วยการปกครองท้องถิ่น ที่มีผู้บริหารท้องถิ่นที่มาจากกาเลือกตั้งไปทำ หน้าที่แทนประชาชนในท้องถิ่น

สำหรับประเทศไทยนับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองมาเป็นระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เมื่อ พ.ศ. 2475 รัฐบาลได้นำหลักการจัดระเบียบบริหาร ราชการแผ่นดินทั้งสามหลักการนี้มาผสมผสานกัน เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและ ประเทศชาติมากที่สุด กล่าวคือ ได้แบ่งการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็น ราชการบริหาร ส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาคและราชการบริหารส่วนท้องถิ่น แต่ละส่วนมีความจำเป็นและมีบทบาทในการดำเนินงานตามขอบเขตอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ และได้มีการปรับปรุงการ บริหารราชการแผ่นดินให้เหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลง โดยยึดหลักการจัดระเบียบ บริหารราชการแผ่นดินทั้งสามหลักมาโดยตลอด (สำนักงานคณะกรรมการปฏิรูประบบ ราชการ. 2540 : 98)

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการแผ่นดิน คือ พระราชบัญญัติระเบียบ บริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2534 โดยได้แบ่งโครงสร้างการจัดระเบียบบริหารราชการ แผ่นดินออกเป็น 3 ส่วน คือ (อารยา เดชภิมล. 2546 : 11)

1. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง ประกอบด้วยรัฐบาลหรือ คณะรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายในการจัดทำบริการสาธารณะด้านต่าง ๆ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายของรัฐบาลไปปฏิบัติ คือ กระทรวง ทบวง กรม

2. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนภูมิภาค คือ ราชการส่วนกลาง (กระทรวง ทบวง กรม) ที่แบ่งแยกออกไปดำเนินการในพื้นที่ต่าง ๆ ตามการแบ่งเขตการปกครองของประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ไม่เหมือนกัน ส่วนกลางจึงแต่งตั้งข้าราชการไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่นั้นๆ ส่วนภูมิกษณานั้นจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการนำนโยบายไปปฏิบัติคือ จังหวัด อำเภอ ตำบลและหมู่บ้าน แต่ละจังหวัดจะมีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปกครองข้าราชการในจังหวัด แต่ละอำเภอจะมีนายอำเภอทำหน้าที่เช่นเดียวกัน ผู้ว่าราชการจังหวัดและนายอำเภอคือ ผู้ที่ส่วนกลางแบ่งอำนาจหรือหน้าที่และดำเนินกิจการต่าง ๆ แทนส่วนกลาง และสำหรับตำบล หมู่บ้านให้ขึ้นตรงต่อนายอำเภอตามการจัดระเบียบการบริหารงานตามพระราชบัญญัติลักษณะการปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457

3. การจัดระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น คือ การจัดระเบียบบริหารราชการให้ราษฎรมีอำนาจในการปกครองตนเอง ตัดสินใจเลือกผู้บริหารของตนเองและตัดสินใจเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นสาธารณะของท้องถิ่นด้วยตนเอง ดังนั้น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น จึงมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ผู้บริหารที่มาจากการเลือกตั้งจะเนืองงานตามนโยบายที่แถลงไว้ขณะรณรงค์หาเสียง การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจึงถือหลักการกระจายอำนาจ ให้กับประชาชนโดยตรง

การปกครองท้องถิ่นของไทยจากเริ่มต้นมาจนถึงปัจจุบันภายใต้การประกาศบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 นั้น ถือได้ว่าการปกครองท้องถิ่นมีส่วนสำคัญยิ่งทั้งในแง่ของการพัฒนาชุมชนและการปกครองระบอบประชาธิปไตยเพราะสังคมที่กว้างใหญ่มีอาณาเขตใหญ่โดยย่อมากที่จะให้รัฐบาลกลางดูแลได้อย่างทั่วถึง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นได้ช่วยเหลือตนเอง เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐบาลกลางเพราะผู้ที่อยู่ในท้องถิ่นและผู้นำท้องถิ่น ย่อมเข้าใจถึงปัญหาและความต้องการของท้องถิ่นดีกว่าคนต่างถิ่น รัฐบาลกลางเพียงแต่เป็นหน่วยเสริมงบประมาณบางส่วนและส่งเสริมให้ท้องถิ่นได้มีการพัฒนาอย่างเต็มที่

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบหนึ่งที่จัดตั้งขึ้นเพื่อกระจายอำนาจจากรัฐบาลหรือส่วนกลางให้ประชาชนในตำบลเข้ามาดำเนินการแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการของตนเอง และจากอดีตที่ผ่านมาได้มีการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงหลายครั้งเพื่อให้เกิดความเหมาะสมในการดำเนินงาน ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนตำบลได้พัฒนาปรับเปลี่ยนจากสภาตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหาร

ส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และมีการดำเนินงานตามแผน ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการบริหาร ส่วนตำบลเป็นแผนที่จัดทำขึ้นเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายและแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่น ว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางใด โดยให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนยุทธศาสตร์ระดับชาติ และระดับจังหวัด

การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตั้งแต่ที่มีการจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2538 เป็นต้นมา การดำเนินงานส่วนใหญ่จะเป็นการดำเนินงานเพื่อพัฒนาชนบท โดยการพยายามยกระดับรายได้ ความเป็นอยู่ และความเจริญของชุมชนให้สูงขึ้น เป็นการฝึกฝนการพัฒนาท้องถิ่นโดยคนในท้องถิ่น และมีรัฐบาลกลางควบคุมผ่านเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาค ที่ผ่านมากว่าไม่พร้อมในกระบวนการปกครองตนเองขององค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้ประสบกับอุปสรรคและข้อจำกัดหลายประการ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์กรปกครองท้องถิ่น เช่น การศึกษาวิจัยความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลนางตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ของว่าที่ร้อยตรี ประสงค์ พิมพ์พิทักษ์ (2548 : บทคัดย่อ) พบว่าความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลนางตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม โดยรวมและหลายด้านอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น และจากการศึกษาปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล : ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ของอารยา เดชกมล (2546 : บทคัดย่อ) พบว่า คณะกรรมการบริหาร สมาชิกสภาและพนักงานส่วนตำบล มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยรวมอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน และในด้านการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานและการบริหารงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดย ลิขิต ชีรเวคิน (2548 : 331) พบว่าปัญหาของการปกครองท้องถิ่นในประเทศไทยมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น ท้องถิ่นไม่มีอิสระมากพอที่จะปกครองตนเอง รัฐบาลกลาง โดยเฉพาะกระทรวงมหาดไทยยังพยายามควบคุมการบริหารส่วนภูมิภาค ทำให้การพัฒนาการปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินไปอย่างเชื่องช้า รายได้ของท้องถิ่นมีไม่เพียงพอจ่าย จำเป็นต้องอาศัยเงินงบประมาณจากส่วนกลางทำให้ขาดความอิสระและความคล่องตัว ผู้นำส่วนท้องถิ่นยังมีทัศนคติแบบจารีตนิยม กล่าวคือ ยังมีความกลัวข้าราชการฝ่ายบ้านเมืองไม่กล้าแสดงออกอย่างเต็มที่ โดยเฉพาะสมาชิกสภาตำบลที่ห่างไกลความเจริญ นอกจากนี้้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถทางเทคนิคในการบริหาร การทำงบประมาณ

การวางแผน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกลายเป็นที่แสวงหาประโยชน์ของคนบางกลุ่ม จนมี คำกล่าวที่ว่า”สภาผู้รับเหมา” เป็นต้น

เทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการยกฐานะจากองค์การบริหารส่วนตำบลจากประกาศของกระทรวงมหาดไทยมาเป็นเทศบาลตำบล สภาพทั่วไปอยู่ห่างจากจังหวัดมหาสารคามประมาณ 28 กิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 3 หมู่บ้าน มีพื้นที่ทั้งหมด 5.55 ตารางกิโลเมตร มีประชากรทั้งสิ้นประมาณ 9,973 คน แยกเป็นชาย 4,813 คน หญิง 5,160 คน มีจำนวนครัวเรือน 3,196 ครัวเรือน (เทศบาลตำบลห้วยวาง. 2553 : 9)

การดำเนินงานของเทศบาลตำบลห้วยวาง ที่ผ่านมามีได้ดำเนินการตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล แต่ก็ยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพทุกด้าน จากการออกประชาคมทั้ง 3 หมู่บ้านภายในเทศบาลตำบลห้วยวาง พบว่า ประชาชนยังมีความต้องการให้เทศบาลตำบลห้วยวางดำเนินการด้านต่าง ๆ อีกหลายเรื่อง โดยเรียงลำดับความสำคัญ ดังนี้ ความต้องการถนนและท่อระบายน้ำ ความต้องการไฟฟ้าสาธารณะ ความต้องการถังรองรับขยะและการเก็บขยะเพิ่มขึ้น ความต้องการการส่งเสริมอาชีพ ความต้องการการมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น ความต้องการการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและบริการอย่างทั่วถึง ความต้องการการจัดโครงการองค์การบริหารส่วนตำบลพบประชาชน (เทศบาลตำบลห้วยวาง. 2553 : 11-32)

ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม เพื่อจะได้ทราบระดับการดำเนินงานและเป็นข้อมูลที่ใช้ประกอบการวางแผนเพื่อปรับปรุงการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา และเขตเลือกตั้ง

3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

สมมติฐานการศึกษา

1. ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม อยู่ในระดับปานกลาง
2. ประชาชนที่มีอายุ ระดับการศึกษา และเขตเลือกตั้ง แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม แตกต่างกัน

ขอบเขตการศึกษา

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไปและมีสิทธิเลือกตั้ง ซึ่งเป็นผู้มีชื่อในทะเบียนราษฎรในเขตเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 3,453 คน (สำนักทะเบียนราษฎร อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม. 2553 : 16)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ใช้สูตรการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 359 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

- 2.1.1 อายุ
- 2.1.2 ระดับการศึกษา
- 2.1.3 เขตเลือกตั้ง

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) ได้แก่ ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ในด้านต่าง ๆ จำนวน 5 ด้าน คือ (เทศบาลตำบลหัวขวาง. 2553 : 2-12)

- 2.2.1 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- 2.2.2 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ

2.2.3 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาสังคม

2.2.4 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการเมืองการบริหาร

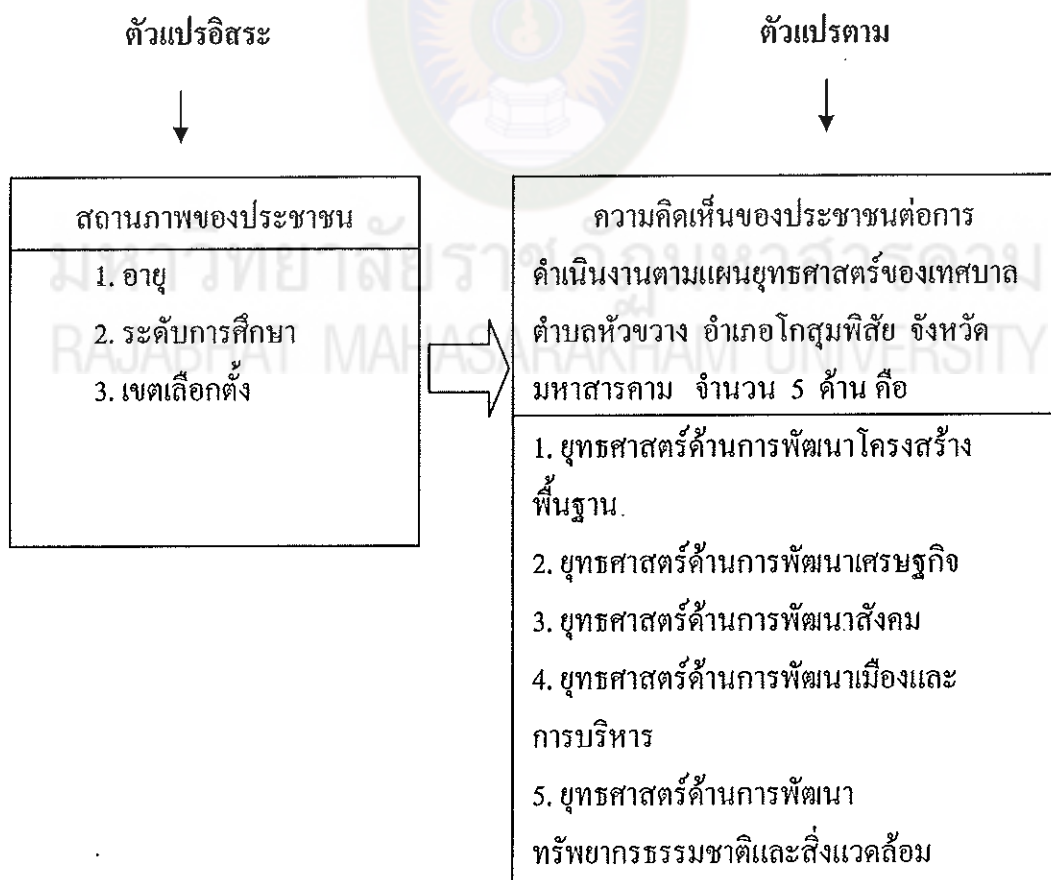
2.2.5 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3. ระยะเวลาการศึกษา ระหว่างเดือน พฤษภาคม - มิถุนายน 2554

4. พื้นที่ในการศึกษา ได้กำหนดพื้นที่ในการศึกษาครั้งนี้คือ เทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

กรอบแนวคิดการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎี ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ผู้ศึกษาได้สรุปกรอบแนวคิดในการศึกษา ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เทศบาล หมายถึง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 ในการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งหมายถึง เทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

2. ประชาชน หมายถึง บุคคลผู้มีอายุ 18 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปที่มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

3. ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึก ทักษะ ทักษะ ความเชื่อ และค่านิยมของแต่ละบุคคลที่มีต่อบุคคล สิ่งของ เรื่องราว หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบในสังคม โดยมีพื้นฐานมาจากภูมิหลังทางสังคม ความรู้ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของบุคคลนั้น ๆ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว และในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

4. การดำเนินงาน หมายถึง การปฏิบัติงานตามแผนยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลห้วยวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม

5. แผนยุทธศาสตร์ คือ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของเทศบาลตำบลห้วยวาง ที่ได้กำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาของเทศบาลตำบลห้วยวาง ซึ่งแยกออกเป็น 5 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

5.1 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน หมายถึง การที่เทศบาลตำบลห้วยวางปฏิบัติตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล ดังนี้ ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการจัดทำแผนพัฒนา กำหนดแนวทางการพัฒนา เพื่อแก้ปัญหาให้ชุมชนของเทศบาล ท่านมีความเห็นในการเสนอความเห็นเกี่ยวกับโครงการก่อสร้างถนน ท่อระบายน้ำ ฝาย สะพาน ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดทำโครงการก่อสร้าง หรือกิจกรรมหมู่บ้านของเทศบาล ท่านมีความคิดเห็นต่อโครงการที่คณะกรรมการในท้องถิ่นเสนอความต้องการในแผนพัฒนาเทศบาล เพียงใด ท่านได้ออกเสียงสนับสนุนเสนอปัญหา ความต้องการหรือได้คัดค้านต่อที่ชุมชนหมู่บ้าน และท่านได้พัฒนาระบบจราจร เช่น ป้ายสัญญาณไฟ กะพริบตามทางแยก

5.2 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ หมายถึง การที่เทศบาลตำบลห้วยวางปฏิบัติตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล ดังนี้ ท่านมีความคิดเห็นที่เทศบาลให้การสนับสนุน วัสดุ อุปกรณ์การศึกษาแก่โรงเรียนและสถานศึกษา เทศบาลได้เชิญท่านได้ร่วมประชุมเกี่ยวกับกิจกรรมในวันสำคัญทางศาสนา ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดงานประเพณีที่สำคัญๆร่วม

ทางศาสนา ท่านมีการประชุมเพื่อเสนอแนวทางในการจัดงานประเพณีและวัฒนธรรมของท้องถิ่น เทศบาลได้จัดโครงสร้างการฝึกอบรมให้ความรู้คุณธรรม จริยธรรมแก่ประชาชน นักเรียน และเทศบาลได้จัดอบรมความรู้ด้านการตลาดให้เกษตรกรอย่างต่อเนื่อง

5.3 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาสังคม หมายถึง การที่เทศบาลตำบลหัวขวางปฏิบัติตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล ดังนี้ ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรณรงค์การรักษาความสะอาดถนนและสาธารณของเทศบาล ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการปลูกต้นไม้ อนุรักษ์ป่าต้นน้ำและแหล่งน้ำธรรมชาติ ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการแข่งขันกีฬาเยาวชนและประชาชนที่เทศบาลจัดขึ้น ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรณรงค์ ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในชุมชนของเทศบาล ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการให้บริการทางด้านสาธารณสุขชุมชน การให้สวัสดิการแก่ผู้สูงอายุของเทศบาล และเทศบาลได้สนับสนุนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ และคนพิการเป็นประจำ

5.4 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาการเมืองการบริหาร การที่เทศบาลตำบลหัวขวางปฏิบัติตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล ดังนี้ ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดอบรมเพื่อให้ความรู้แนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นที่เทศบาลจัดขึ้น ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ บรรเทาความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนของเทศบาลกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการรณรงค์การหาเสียงและการกระทำผิดกฎหมายเลือกตั้งท้องถิ่นในชุมชนของเทศบาล ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกฯ และผู้บริหารท้องถิ่นทุกครั้งที่มีการเลือกตั้ง ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของเทศบาล และเทศบาลได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการเมืองการปกครองระบอบประชาธิปไตยแก่ประชาชนเป็นประจำ

5.5 ยุทธศาสตร์ด้านการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ หมายถึง การที่เทศบาลตำบลหัวขวางปฏิบัติตามแผนพัฒนาเทศบาลตำบล ดังนี้ ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเทศบาลในการส่งเสริม สนับสนุนปรับปรุง และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในท้องถิ่น ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์สถานที่สำคัญๆท่องเที่ยวและการประเพณีท้องถิ่น ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับประชุมชนหมู่บ้าน เกี่ยวกับการขอรับสนับสนุนงบประมาณเพื่อปรับปรุงและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวจากเทศบาล ท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน โดยใช้ทุนทรัพย์และแรงงานของท่าน ท่านมีความคิดเห็นในการบูรณาการ ซ่อมแซมสถานที่สำคัญ และเทศบาลได้ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสม่ำเสมอ

ประโยชน์การศึกษา

ข้อสนเทศที่ได้ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลปรับปรุงและดำเนินงานของเทศบาลตำบลหัวขวาง อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY